

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

II. Quænam sit materia & forma Sacramenti Confirmationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

Probatur 2. ex Concil. Constantinop. 1. can. 7. dicitur eos, qui ab Hæreticis baptizati ad Ecclesiam veniunt, *Signandos esse signaculo Spiritus sancti: & ex Concilio Florent. in decr. Eug. & Trident. sess. 7. can. 1. de Confirmatione in quibus definitum est Confirmationem esse verum sacramentum vtz legis Sacramentum.*

Probatur 3. ex S. Dionysio cap. 4. de Eccl. Hier. dicit quòd illi, qui divina regenerationis Sacramento initiati sunt, *divini Spiritus adventum largitur unguenti consecratione uncti: & S. August. lib. 2. cont. lit. Petil. c. 14. Sacramentum Chrismatis in genere visibilibus signaculorum sacramentum est, sicut ipse Baptismus.*

Quæres quo tempore hoc Sacramentum à Christo Domino fuit institutum? Respondetur probabilissimum esse (sicut docet Suares disp. 32 sect. 2) præcipue & facte fuisse institutum post Christi Domini resurrectionem; cum à apostolis plenitudinem Episcopalis potestatis in corpus mysticum Ecclesie sue contulit dicens illis *Joan. 20. Sicut misit me Pater, & ego mitto vos: quodcumque ligaveris super terram, &c.* non obstat, quin verum sit, quod S. Fabianus Episcopus 2. dixit, ipsum Christum in ultima Cœna Discipulos suos Chrismatis conficiendi rationem docuisse, ut promanavit consuetudo sacrum Chrisma conficiendi die Cœnæ Domini; quæ quidem semper in Ecclesia servata est, & adhuc servatur.

SECTIO II.

Quænam sit materia & forma Sacramenti Confirmationis.

Materia remota hujus Sacramenti est Chrisma, oleo olivarum & balsamo confectum, & ab Episcopo benedictum; proxima verò est ipsius Chrismatis unctio in fronte susipientis ab Episcopo in cruce figuram facta. Forma autem consistit in his verbis quæ ab Episcopo proferuntur: *Signo te signo crucis, & confirmo te Chrismate salutis, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, Amen.*

Spiritus sancti. Ita S. Doctor: q. 71. a. 2. & 4. & constat tum ex Concil. Florent. in Decr. Eug. tum ex Catechismo Rom. part. 2. cap. 3. tum etiam ex ipso usu & praxi Ecclesie.

Sunt autem quedam hic observanda ad clariorem & certiore huius veritatis intelligentiam.

Primum est, ad substantiam huius Sacramenti necessario requiri Chrisma compositum ex oleo olivarum & balsamo. Ita docet S. Th. sup. nec satis probabilis videtur sententia Cajetani & quorundam aliorum, qui dixerunt ad validitatem Confirmationis solum oleum posse sufficere, nec mixtionem balsami requiri nisi ex Ecclesie precepto: cum (ut habetur in Cat. Rom. supra) Concilia & Patres perpetuo docuerint hoc Sacramentum per Chrisma seu unguentum ex oleo & balsamo confici oportere; quod expressis verbis declaravit Concil. Florentinum.

Secundum est, ad substantiam quoque huius Sacramenti requiri, ut Chrisma sit ab Episcopo benedictum, ut docet S. Thomas: & constat tum ex citato Decr. Eug. tum ex Innocentio I. Epist. 29. ad Decentium, tum etiam ex universali & perpetua Ecclesie praxi.

Ratio autem, cur materia huius Sacramenti sicut & Extreme Unctionis debeat necessario esse benedicta, ut Sacramentum valide conficiatur, cum ad validitatem Baptismi quavis aqua naturalis sufficiat; est, quia (ut docet S. Thom. sup.) Sacramentorum illorum, quibus Christus Dominus usus est, ut Baptismi & Eucharistie, materia, per ipsummet Christi usum accepit aptitudinem ad perfectionem Sacramenti; unde dicitur cap. nunquam de Consecr. dist. 4. *Quod aqua Baptismi purgare credentium peccata nunquam possent, nisi tactu Domini corporis sanctificata fuissent:* quare non est de illorum Sacramentorum necessitate, ut illorum materia benedicatur; & si quae benedictio ex Ecclesie institutione adhibetur, non ad necessitatem, sed ad maiorem reverentiam Sacramenti pertinet: cum vero neque ex Script. neque ex Traditione constet Christum Dominum unctionibus visibilibus,

quæ in Sacramento Confirmationis & Extremæ Unctionis adhibentur aliquando usum fuisse; ea de causa benedictio Episcopi, qui Christum in Ecclesia sua perfectissimè repræsentat, necessariò requiritur, ut materia illa idonea & apta efficiatur.

Observat autem Isambertus ad qu. 72. disp. 2. a. 5. in illam certam benedictionis formulam à Christo Domino fuisse determinatam, illumque solummodo decrevisse, ut Christum benedicere, modum verò benedicendi in Ecclesia arbitrio reliquisset: unde quælibet ipsius Christi benedictio ab Episcopo facta cum debita intentione in invocatione Spiritus sancti, ad validitatem Confirmationis sufficere potest; quamvis grave alioquin esset peccatum, formam benedictionis ab Ecclesia præscriptam mutare aut immutare.

Tertium est, unctioem Chrismatis in fronte committenda esse faciendam in Crucis figuram, ut constat Conc. Hispal. 2. can. 7. & ex Decr. Eug. ubi dicitur *Committendum ideo in fronte, ubi verecundie sedes est, in unguente Christi nomen confiteri erubescat, & præcipue crucem eius, quæ in Iudæis est scandalum, gentibus autem stultitia secundum Apostolum propter quod signo Crucis signatur*: unde S. Ambrosius de ipsius Confirmationis Sacramento sic loquitur libro de Sacram. c. 2. *Vixit te Deus, signavit te Christus Quia Crucis ipsius signatus est forma.*

Docet autem Isambertus sup. a. 6. de necessitate huiusmodi Sacramenti esse, quòd unctio Chrismatis manu seu digito Episcopi, non verò mediante ullo alio instrumento fieri debet, quòd verò fiat pollice dexterae manus, id non nisi ex præcepto Ecclesiae esse ad majorem decentiam & communitatem.

Quartum denique est, formam huius Sacramenti esse Christum Dominum, sicut & materiam eius institutam esse, quòd tamen non aliunde quàm ex traditione & perpetua praxi totius Ecclesiae probari potest.

Nec obstat quòd apud quosdam antiquos auctores eadem verba non reperiantur; satis est enim (ut ait Be-

Bellarminus) lib. 2. cap. 10. quòd habeatur idem sensus ; cum vis formæ Sacramentalis posita sit , non in sono aut numero syllabarum , sed in verborum sensu ; vbi etiam rectè monet nemini mirum videri debere , quòd apud SS. Patres neque huius neque aliorum Sacramentorum formas expressas legamus ; quia scilicet nostra Religionis mysteria infidelibus patefacere nolebant , ne illis blasphemiam alicuius aut impietatis occasionem præberent ; vnde Innocentius I. Ep. 1 ad Decentium , de hoc confirmationis Sacramento loquens , *verba* , inquit , *dicere non possem ; ne magis prodere videar quàm ad consultationem respondere.*

Obijciat aliquis ; Act. 8. Apostolos hoc Sacramentum administrantes neque Chrismate neque vnctione vfos fuisse , sed tantummodo manus imposuisse ; vnde sequitur neque Chrisma neque vnctionem ad Sacramenti huius rationem pertinere. Resp. 5. Doctor Apostolos ex singulari Christi priuilegio sola manuum impositione Sacramentum hoc extraordinariè aliquando administrasse , Spiritu sancto tunc visibilibus & miraculosis quibusdam signis super fideles descendente , & plenitudinem gratiæ conferente ; communiter tamen in exhibitione huius Sacramenti Chrismate vfos fuisse.

Aliam affert responsionem Bellarminus lib. 2. de Confir. cap. 9. ex Th. Waldensi , Hugone & alijs , qui dicunt impositionem manuum , cuius in Actis Apostolorum mentio fit , aliam non fuisse quàm unctiõnem Chriftalem , cum Apostoli non ungerent nisi imponendo manus ; & S. Lucam (ut sæpe fit in alijs Script. locis) ex parte unam totam significare voluisse , quod etiam frequens est apud SS. Patres quoties de hoc Sacramento loquuntur , ut apud S. Cypr. qui Epist. ult. lib. 1. solius unctiõnis meminit ; & Ep. 7. lib. 2. solius manuum impositionis ; & Epist. 72. ad Iubaianum , impositionis manuum simul & signaculi Dominici in fronte mentionem facit.